

Svajonų
ROMANAI

Aistra

LAUREN CANAN
Kas slypi tarp eilučių?

2017 rugsėjis – spalvis

Knygute.lt

Lauren Canan
(Loren Kanan)

**KAS SLYPI
TARP EILUČIŲ?**

Romanas

Versta iš Lauren Canan,
Lone Star Baby Bombshell, 2015
© Lauren Canan, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Violeta Chodosevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0284-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Kelė Maikls sulėtino greitį privažiavusi prie trijų su puse metro aukščio geležinių vartų, dunksančių tarp aukštų akmeninių sienų. Kai-rėje bronzinė lentelė kvietė užsukti į K rančą. Mergina pasiekė telefonspynę ir įvedė Dono Hanikato, nekilnojamojo turto agento, nurody-tą kodą.

Vartai garsiai žvangėdami prasivėrė ir centre esančią raidę K padalijo į dvi dalis. Pravažia-vusi ilga vingiuota alėja, apvodinta šimtame-čiais ažuolais, iškilusiais virš sodriai žalių ga-nyklų, Kelė pasuko prie aptarnaujančiam per-sonalui skirto šoninio įėjimo. Namas buvo di-džiulis, greičiau priminė dvarą nei paprastą rančą. Po statybos darbų jį verkiant reikėjo išvalyti. Susirinkusi iš bagažinės švaros prie-mones, mergina įėjo vidun.

Ji gavo nurodymą išvalyti du miegamuosius su vonios kambariais antrame aukšte, taip pat poilsio kambarį, darbo kabinetą, vestibulį ir virtuvę apačioje. Tikėjosi vikriai apsisukti, kad spėtų susiruošti į kasmetinį muzikos festivalio šokių vakarą. Už retkarčiais vietinei nekilno-jamojo turto agentūrai išvalomus naujus na-mus gaudavo dosnų atlygį, todėl vertėjo

stengtis. Kažkada tai buvo vienintelės Kelės pajamos, bet gavusi darbą, atitinkantį jos studijų sritį, šio užsiėmimo neatsisakė dėl finansinės naudos.

Pradėjo nuo šeimininkų miegamojo antrame aukšte, paskui nusileido žemyn. Jau buvo atgabenta dalis baldų. Ant čiužinių gulėjo nauja patalynė ir pagalvės. Kelė greitai ir sumaniai viską sutvarkė. Matyt, interjero dizaineriai įrengė kambarius pagal naujojo savininko nurodymus.

Jai patiko šio namo kvapai ir gaiva. Atostogos jame būtų tiesiog nuostabios. Kol ant tamsaus granito darbastalio virtuvėje vėstų kokosų ir moliūgų pyragai, orkaitėje keptų kalakutas. Ore sklaidytųsi prieskonių ir naminės duonos aromatai. Kelė įsivaizdavo didelę erdvę užpildantį vaikų juoką ir smagų šurmulį, jiems žaidžiant slėpynes aplink didžiulį medį. Ji pavydėjo šeimai, gyvensiančiai čia. Kažkodėl Kelė vylėsi, kad tai bus šeima. Po miestelį sklandė gandai, kad senąją rančą darbuotojų poilsiui įsigijo kitos valstijos akcinė bendrovė.

Po poros valandų, nubraukusi muilo likutį nuo virtuvės plautuvės, Kelė išgirdo virstelint pagalbinių patalpų duris: turbūt Donas tikrina, kaip jai sekasi. Mergina nusišypsojo, nes laiku

sutvarkė namus, kaip ir buvo tartasi.

- Kele?

Jai užėmė kvapą. Stoję spengianti tylą. Tai ne Dono Hanikato balsas. Širdis sudunksėjo krūtinėje, kai į galvą šovė neįtikėtina mintis. *Ne. To negali būti.* Remdamasi į darbatalį Kelė pasisuko ir netikėdama savo akimis įsipitrijo į arčiau nei už poros metrų stovintį vyrą.

- Džeisai, - išlemeno ji pašnibždomis, visiškai išmušta iš vėžių.

Kelė užsimerkė norėdama įsitikinti, kad tai tik mirażas.

Bet mirażas buvo labai tikroviškas.

Nuo tada, kai prieš metus paskutinį kartą matė šį vyrą, jis beveik nepasikeitė. Neprarado žavesio. Ko gero, tapo dar patrauklesnis, nors jai ir taip atrodė tobulas. Aštri smakro linija sušvelnėjo, nes neliko barzdelės. Tamsūs plaukai buvo trumpiau pakirpti. Vienintelis trūkumas - vos pastebimas randelis ant putlių lūpų, kuriose kartais žaidžia velniškas šypsnyš, atidengiantis tobulus baltus dantis. Ta šypsena pavergtą kiekvieną: vyrą ir moterį, jauną ir seną.

Kelė sunkiai nurijo seiles. Jai jau teko patirti

šių lūpų prisilietimą. Būdamas pačiame jėgų žydėjime, šis vyras rūpinosi, kaip išlaikyti gerą fizinę formą. Pagaliau, tai dalis jo darbo. Dalis jo paties. Anksčiau Kelė to nežinojo, bet dabar tikrai žino.

- Ką čia veiki?

Nuo gilaus gluminančio balso pašiorpo oda.

Jai atrodė, kad atsakymas ir taip aiškus, nes vienoje rankoje ji tebelaikė drėgną kempinę, o kitoje - valymo miltelius.

- To paties galėčiau paklausti ir tavęs, - pasakė Kelė.

Bet baimingai suprato jau žinanti atsakymą. Didžioji K raidė vartų centre aiškiai reiškė *Komptonas*. Staiga dvaras tapo batų dėžės dydžio ir sienos taikėsi ją sutraiškyti.

- Tu nusipirkai šią rančą?

Kelei reikėjo, kad jis patvirtintų jos blogiausių būgštavimus.

- Taip, nusipirkau.

Jos širdis nukrito į kulnus.

- O aš... jau baigiau. Taigi išeinu.

Pasigriebusi skudurą, šluotą ir kibirą su valymo priemonėmis, ji nė nepažvelgusi Džeiso pusėn nusiskubino durų link; galvoje blaškėsi mintys.

- Kele, palauk. Tu neturi iš...

Nepaisydama jo žodžių mergina spruko per šonines duris. Kodėl Džeisas Komptonas, vyras, kuriam pasaulis klojasi po kojomis, atsi-
beldė į būtent šį Teksaso miestelį?

Lauko šviestuvai virš šoninės verandos tirš-
tėjančiose sutemose skleidė blankią šviesą. Kelė bet kaip sumetė valymo priemonės į au-
tomobilį. Rankos taip virpėjo, jog tik iš trečio
karto pavyko įkišti raktą į dvidešimties metų
senumo biuiko užvedimo spynelę. Lygiai taip
pat kaip ir jos rankos drebėjo užvedamas va-
riklis. Po kelių bandymų ir tylių maldavimų
užsivesti tapo aišku, kad senasis automobilis
niekur nevažiuos.

Šitaip neturėjo atsitikti.

Ant keleivio sėdynės gulėjo mobilusis telefo-
nas, bet net jei ir būtų ryšys, Kelė neturėjo,
kam skambinti. Šiuo metu visi jos draugai jau
muzikos festivalyje, kaip ir dauguma apygar-
dos gyventojų. Juk tai vienintelis didžiausias
metų įvykis mažoje jų bendruomenėje. Nevalia
gadinti bičiuliams vakaro vien dėl to, kad jos
laukia ilgas kelias namo. Nebent tik ponis
Dženkins, jos vaiko auklė, galėtų atvažiuoti.
Bet jai nuo baimės siaubingai sutraukia skran-
dį, tad geriau neprisišaukti bėdos.

Priglaudusi kaktą prie vairo, Kelė užsimerkė ir paniro į užplūdusius prisiminimus. Aštrus skausmas vėl draskė širdį į smulkiausius gabalėlius. Geriausia ir blogiausia susiliejo. Ir dar tas vardas ant vartų lentelės – *Džeisas Komptonas*.

Kai Kelė bandė susisiekti su juo, paskambinusi jo duotu mobiliojo telefono numeriu, gavo balso pašto žinutę, kad Džeisas Komptonas (ne Džekas Kempbelas, kaip jis prisistatė jiems susipažinus) išvykęs iš šalies. O pašto dėžutė pilna. Kas per vienas tas Džeisas Komptonas? Susisiekusi su ranča, kurioje jis tvirtino dirbantis, Kelė sužinojo atsakymą. Tas žmogus, kuriam ji atidavė savo širdį, kūną ir sielą, tas vyras, kuris sakė, kad ji – ypatinga ir kad jis nė už ką nenorėtų jos paleisti, nebuvo Džekas Kempbelas, samdomas rančos darbininkas. Jis – Džeisas Komptonas, pripažintas aktorius ir multimilijonierius, gyvenantis Kalifornijoje ir sumanęs pasilinksminti Kelės sąskaita. Rančos prižiūrėtojas davė jai kitą telefono numerį, bet telefonas buvo išjungtas.

Vėl iškilus tų dienų prisiminimams, ją užliejo bukinanti gėdos banga, lygiai tokia pati, kokią išgyveno ilgus mėnesius sužinojusi tiesą. Kokia kvaila ji buvo. Kelei jis išsyk pasirodė labai

matytas, bet vyrukas lengvai išsisuko pareiškęs: *Aha. Aš jau daug sykių tai girdėjau.* Be abejo, būtų radęs įtikinamą atsakymą ir jai atkakliau paklausinėjus. Juk ketino suvilioti ją, o ji beprotiškai įsimylėjo. Jai norėjosi tikėti ir pasitikėti juo, todėl ji atmetė bet koki įtarimą, kad jis ne tas, kuo prisistatė.

Kai praėjus savaitei po jo išvykimo pagaliau sužinojo, kas jis, atrodė, jog visur pilna jo atvaizdų. Straipsnių nuotraukos ir antraštės mirgėjo pašėlusių pliažo vakarėlių ir skandalingų nuotykių su ištekėjusiomis moterimis aprašymais; plevėsišku jo gyvenimo būdu reguliariai gardžiavosi maisto prekių parduotuvių informaciniai leidiniai ir televizijos laidos apie garsenybes.

Galiausiai Kelei pavyko susirasti jo vadybininką, kuris aiškiai ir griežtai pareiškė, kad ji ponui Komptonui nieko nereiškianti. Na, ir kas, kad jie turėjo nuotykių? Džeisas gali pasigirti begale nuotykių. Jei ji pasiruošusi bylinėtis dėl būsimo kūdikio globos teisių, Džeisas, be abejonės, laimės procesą, tad jai vertėtų pasinaudoti vadybininko patarimu ir susitvarkyti pačiai. Netekusi žado Kelė išjungė telefoną. Nei tą, nei kitą naktį ji nepajėgė nė bluosto sudėti. Tik nieko nematydama sėdėjo savo miegama-

jame ant medinės kėdutės, o protas blaškėsi tarp abejonių ir visiškos sumaišties.

Po devynių mėnesių, kai gulėdama ligoninėje Kelė meldėsi, kad tik kūdikis išgyventų po gimdymo komplikacijų, viena iš ligoninės pagalbininkių atnešė jai paskaityti žurnalą. Ant viršelio puikavosi charizmatiškasis, stulbinamai patrauklus Džeisas Komptonas, vėl išrinktas metų viengungiu. Tas gražus veidas, regis, tyčiojosi iš jos, plūstančios ašaromis.

Kodėl jis grįžo?

Prabėgus metams jai atrodė, kad viskas pagaliau liko praeityje. Ašaros ir bemiegės naktys, apgailestavimai ir nesuskaičiuojamos gėdos bangos, kurios užplūsdavo, kai kartkartėmis protas primindavo, kaip lengvai ji pasidavė Džeiso apgavystei. Ir tuo pat metu, nepaisant melo, Kelė ilgėjosi jo prisilietimų. Vos prisiminus nepakartojamą jo šypseną, apimdavo pavoingas geismas. Vaizduotę trikdė pažįstamas jo akių spindesys, likus akimirkai iki to, kai pradėdavo bučiuoti lūpas ir taip stipriai sujaudindavo, kad ji trokšdavo likti jo glėbyje amžinai. Štai jis apkabina ją stipriomis rankomis, priglunda tvirtu kūnu. Jo karštas kvėpavimas ir žemas gundantis balsas, šnabždantis į ausį nuodėmingus dalykus, nepaprastai vilioja

ir skatina geisti daugiau.

Ko gero, Džeisas nepuoselėjo jai tokių pat jausmų. O jei panašios mintys vis dėlto kartais ateidavo į galvą, kaipmat vydavo jas šalin. Vos tik jis įlipo į lėktuvą, skrendantį į Kaliforniją, ji tapo jam tolimu prisiminimu. Atostogų mažoje Šiaurės Teksaso bendruomenėje aidu, kur jos dėka patyrė truputį malonumo.

Du bilstelėjimai į automobilio langą sugražino Kelę į dabartį. Prisivertusi suvaldyti pyktį, ji stipriai pravėrė dureles, ir Džeisui teko žingtelėti atgal. Jo ūgis gerokai viršijo metrą aštuoniasdešimt, jis mūvėjo nutrintais džinsais, ap-temptiančiais ilgais raumeningas kojas. Kaire ranka rėmėsi į automobilio dureles, o dešinę uždėjo ant stogo. Tad Kelė pasijuto pakliuvusi į spąstus. Mat išlipusi iš automobilio atsidūrė prie pat plačios Džeiso krūtinės. Po pelenų spalvos marškinėliais pulsavo jėga, stambūs rankų raumenys kone plėšė rankoves.

Kelė nenorėjo būti taip arti jo, žiūrėti jam į akis. Bet šis aukštaūgis nepaliko jai kito pasirinkimo. Tad ji galiausiai pakėlė akis, jų žvilgsniai susidūrė, ir laikas akimirksniui sustojo. Juodu apgaubė tyla. Žaliose akių gelmėse plykstelėjo atvira aistra, kadaisė su tokia jėga juos sujungusi. Aistra, išsyk nutildžiusi

proto balsą.

Kelę apsvaigino brangių kvėpalų dvelksmas. Nepaisant ilgų sielvarto mėnesių, sielos gilumoje ji vis dar ilgėjosi to vyro glamonių, tai buvo lyg koks pamišimas. Kelei žūtbūt reikėjo, kad Džeisas išnyktų jai iš akių. Vėl.

- Prašau pasitraukti ir leisti man praeiti.

Jos balsas, kupinas slepiamų jausmų, nuskambėjo ryžtingai. Džeisas pasielgė kaip prašomas ir nuleido rankas.

- Pasistengsiu kuo greičiau pasiimti automobilį iš tavo valdų.

Nė negrižtelėjusi Kelė nusiskubino išėjimo link.

- Ar turi mobilųjį telefoną? Gal gali kam nors paskambinti?

Nekreipdama dėmesio ji pagreitino žingsnį.

- Gal imk mano automobilį?

Kelė nieko neatsakė, tik išgirdo, kaip Džeisas nusikeikė.

Ji teturėjo vieną tikslą - kuo greičiau pasišalinti iš šios nuosavybės ir atsidurti kuo toliau nuo jo. Jai vis dar netilpo į galvą, kad jis čia. Džeisas nusipirko sklypą ir pasistatė didelį namą; o tai dažniausiai pastovumo ženklas. Ta mintis nė kiek nepataisė nuotaikos. Kelei kaž-

kaip reikia su tuo susitaikyti, net jeigu sveikas protas ir klykia: *Kaip galėjai žinoti?* Bet šiame krašte jis turi draugų. Pas juos viešėjo, kai jie du susipažino. Jis daug kartų aiškino, kad jam patinka paprasta provincija. Kodėl jai niekada nešovė į galvą, kad jis norėtų grįžti? Kokia ji kvailė. Dabar teks už tai susimokėti.

Mergina išgirdo alėja atvažiuojančio automobilio burzgimą tik tada, kai Džeisas sustojo prie jos.

- Kele, tu negali į miestelį eiti pėsčia. Juk iki jo turbūt dešimt ar vienuolika kilometrų, o jau beveik sutemę.

Taip arti suskambus Džeiso balsui, Kele vėl užplūdo tas pats pojūtis: kūnas nevaldomai, beprotiškai geidė šio vyro. Ji sukando dantis ir giliai įkvėpė vakaro oro; pagiežos ašaros degino akis. Jai pavyko nepravirkti. Šis vyras teišsus: temsta. Neklydo jis ir dėl atstumo. Tačiau ji ėjo toliau: būtų visiška kvailė, jeigu sėstų į automobilį. Nepaisydamas to Džeisas tebevažiavo greta.

- Lipk į mašiną, Kele, ir leisk parvežti tave namo.

- Ne. Ačiū.

Aukšti vartai atsivėrė, jai priėjus sklypo ri-

bq....